

Poeții

Ștefan Doroftei Doimneanu

Se-nsângerează zarea în arderi colosale
În asfințituri reci, la capăt de lumină
Ard focuri fără flăcări în urne abisale,
Stafii se pregătesc în umbre să revină.

Pe cerul stins în noapte se-așează diamante,
Șiraguri de lumini sclipesc pe zarea largă,
Cu astre înțesate în forme fascinante
Zodii ursind prin cer, în depărtări aleargă.

În bezna ce se-nțeapă în zâmbetele lunii
Visele noastre ard pe ruguri de speranță,
Ne adunăm puterea din spaima ficțiunii
Să evadăm din noi în altă circumstanță.

Și încercăm să scriem cu pași noi pe cărare
În clipa de hazard ce trece fără teamă,
Ne poticnim adesea când sărutăm o floare
Iar frumusețea ei în suflet cast ne cheamă.

Idee cu idee se-adună în premise,
Înaintăm încet ca o lumină-a vieții,
Scrutăm nemărginirea scoțând din noi abise
La stihuri noi trudind, dăm tonus frumuseții.

Din colțuri și cotloane poveștile se-adună
Zburdând apoi pe foi în dansuri pătimăse,
Culegem fructe coapte din pata de pe lună
Și ne-nfrupăm din dor cu patimi năvălase.